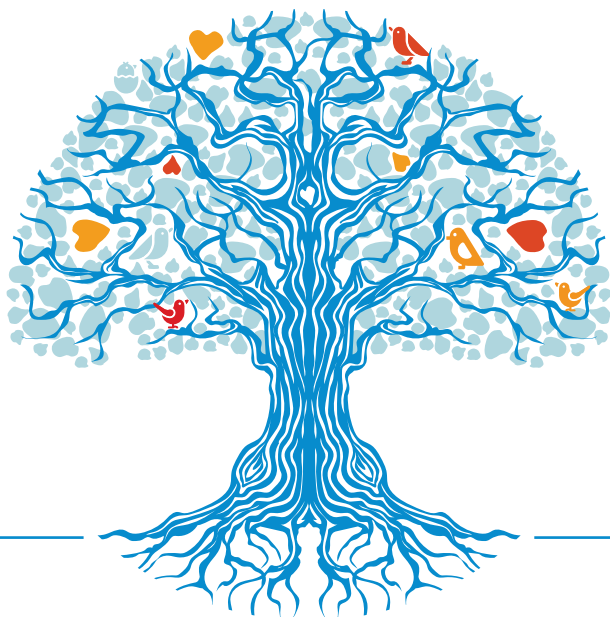

*Sami možná nemáme sílu ani dost odvahy.
Prosíme Tě, vezmi nás za ruku, běž před námi a ved' nás,
ať v moci Ducha svatého dokážeme plnit Tvou vůli
a budovat Tvé království.*

Otče náš...

Prosíme také Pannu Marii, která stále pod křížem,
přijala nás za své děti a vede nás ke svému synu:

Pod ochranu tvou...

SDRUŽENÍ SALESIÁNŮ
SPOLUPRACOVNÍKŮ

O BUDOUCNOSTI

podle Lukášova evangelia

*„Boží království je podobné zrnku hořčice,
které člověk vzal, hodil je do své zahrady a vyrostl
z něj strom, v jehož větvích se uhnízdili ptáci.“*

www.ascczech.cz/rs

facebook.com/ascczech

SDÍLENÍ, CO KDO PROŽIL

Dobrovolně, bez časových limitů. Nekomentujeme, nedoptáváme se.

VLASTNÍ ÚVAHA

Jsme salesiáni spolupracovníci. Chceme se zamýšlet nad budoucností našeho sdružení. Chceme se nechat inspirovat Ježíšem při tvoření této budoucnosti. Ale budoucnost prožíváme už teď, pokud žijeme se vzkříšeným Kristem (věčnost začíná dnes). Jen živé sdružení přitáhne nové zájemce. Oživení naší víry a naděje můžeme prožívat díky Duchu svatému. Jen tak bude hořet naše srdce a nutit nás zvěstovat, že Ježíš žije. Jen tak budeme spolupracovníky podle vize Dona Boska a vnášet do světa jeho ducha.

OTÁZKY

- Prožívali jste někdy v církvi, v ASC, v místním společenství bezradnost, smutek a strach z toho, co bude dál, jako tito učedníci?
- Byl tento strach rozptýlen? Jak?
- Kdy jste zažili, že vám srdce hořelo při setkání s Pánem? Vedlo vás to k činům?

MODLITBA

*Pane, řekl jsi, že už nejsme služebníky,
ale nazval jsi nás svými přáteli.
Přátelé jsou i ti, kteří chtějí být tvými učedníky jako ti,
co šli do Emauz.
Chceme jít po cestě, kterou náš vedeš k sobě.*

Mojžišem a všemi proroky jim pak vykládal, co o něm bylo napsáno ve všech Písmech. Když došli k vesnici, do níž mířili, naznačil, že půjde dál. Oni ho však přemlouvali: „Zůstaň s námi, už se připozdívá; chýlí se už k večeru.“ Šel tedy dovnitř, že s nimi zůstane. Když byli za stolem, vzal chléb, požehnal, lámal a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho, ale on jim náhle zmizel. Tehdy jeden druhému řekli: „Copak nám nehořelo srdce, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma? Ihned vstali a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli oněch jedenáct shromážděných s ostatními, jak říkají: „Pán opravdu vstal z mrtvých. Ukázal se Šimonovi!“ Vyprávěli jim tedy, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat při lámání chleba.

? K ZAMYŠLENÍ

Dříve, než se pustíme do rozjímání, je vhodné si uvědomit pár informací:

Jeden z učedníků byl Kleofáš. Apoštol to není, tak kdo to je? A kdo byl ten druhý? Jméno Kleofáš najdeme v J 19,25: „U Ježíšova kříže stály jeho matka a sestra jeho matky – Marie Kleofášova a Marie Magdalská.“ (v jiném překladu je manželka Kleofášova). Zřejmě se jedná o Ježíšovy příbuzné. O tom druhém nevíme vůbec nic, třeba by to mohla být Kleofášova manželka nebo kdokoli jiný.

Proč šli do Emauz? Nevíme, ale jistě ne svědčit o Ježíšově zmrtvýchvstání. Sami byli smutní, doufali, že Ježíš vykoupí Izrael, nejspíš vojenskou cestou a to ukřižování je zklamalo.

Pojďme se teď vžít do příběhu a představme si sebe na místě učedníků. Postup od zklamání k naději a k „hořícímu srdci“.

Prosím prohlédněte si pozorně [obrázek v příloze tohoto FP](#). Je to ikona, která údajně pochází přímo z Emauz. Je na ní zobrazen Ježíš, Kleofáš a další postava, která ovšem nemá hlavu. Místo ní je bílé místo tak, aby bylo možné si tam dosadit sebe sama. Nechme si čas (cca 5–10 minut) na meditaci textu i ikony a pak se můžeme sdílet o tom, co kdo prožil.

Obsah

Úvod	5
Téma 1: Magnifikat	7
Vladka Kapounková	
Pokoušení na poušti	10
Jana Macháčková	
Téma 3: Farizeové a uzdravení	14
Petr Jankůj	
Téma 4: Povolání Matouše	17
Jirka Cerman	
Téma 5: Pánem nad sobotou	
– „Zákon má sloužit lásce k bližnímu“	19
Pavla Čandrllová	
Téma 6: O hořčičném zrnku a kvasu	22
Michael Martinek	
Téma 7: Dobrá je sůl.....	24
Dáša Beránková	
Téma 8: Boží království je mezi námi.....	27
Standa Větrovský	
Téma 9: Moje otevřenost pro Boží věci a pro církev	30
Lenka Jašková	
Téma 10: Na cestě do Emauz	33
Ivana Bernardová	

Téma 10:

Na cestě do Emauz

» IVANA BERNARDOVÁ

Budeme rozjímat o učednících, kteří šli do Emauz. Než se dostaneme k vlastnímu textu, vraťme se k předchozímu (L 24,9) – ženy šly k hrobu, kde jim andělé sdělili, že Ježíš vstal z mrtvých. Ženy běžely k učedníkům (jedenácti a všem ostatním) a řekly jim to. „Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim.“ Petr se rozběhl k hrobu, viděl prázdná plátna a divil se. A následuje náš text.

 Text Písma: L 24,13-35

Téhož dne se dva z nich vydali do vesnice jménem Emauzy, vzdálené od Jeruzaléma šedesát honů, a povídali si o všem, co se stalo. Zatímco si povídali a probírali to, sám Ježíš se přiblížil a připojil se k nim. Něco však bránilo jejich očím, aby ho poznali. Ježíš se jich zeptal: „O čem si to cestou povídáte, že jste tak smutní? „Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný návštěvník Jeruzaléma, který neví o tom, co se tam v těchto dnech stalo! “O čem?“ zeptal se jich. „O Ježíši Nazaretském,“ odvětili. „Byl to prorok mocný ve skutcích i slovech před Bohem i přede vším lidem. Vrchní kněží a naši vůdcové ho vydali, aby byl odsouzen k smrti, a nechali ho ukřižovat. My jsme ale doufali, že to je on, kdo má vykoupit Izrael. Navíc je to už třetí den, co se to všechno stalo. Také nás překvapily některé z našich žen. Ráno byly u hrobu a nenašly jeho tělo. Pak přišly a říkaly, že dokonce měly vidění. Andělé jim prý řekli, že žije. Někteří z našich šli ke hrobu a našli všechno tak, jak to ženy vyprávěly, ale jeho neviděli. Tehdy jim řekl: „Jak jste nechápaví! Jak je vám zatěžko věřit všemu, co pověděli proroci! Copak to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, než vejde do své slávy?“ Počínaje

*Skryj, Pane, slitováním svým,
co zla před tebou učiním.
A dej, ať nepřehlédnu, Pane,
spásu a milost mi dané
i blaženost, jež nekončí.**

* Wolfram von Eschenbach,
asi z roku 1170–1220,
z knihy Modlitby básníků,
vybrala a přeložila Anděla Janoušková,
karmelitánské nakladatelství 1992.

Naše milá společenství, milí spolupracovníci, milí sympatizanti s duchem Dona Boska!

Také pro následující rok vám nabízíme deset témat k inspiraci a rozvažování v našich místních společenstvích. Poté, co jsme minulá témata věnovali více sociálním a vztahovým otázkám, navrhuje vám letos společné zamyšlení nad budoucností našeho sdružení skrze několik myšlenek z Evangelia sv. Lukáše. Představa, že bychom se nechali inspirovat Ježíšem při tvoření naší budoucnosti, nám přišla v kontextu dnešních výzev důležitá. Vybrali jsme proto 10 úryvků z Lukášova evangelia a poprosili jsme některé z vás o jejich doplnění vlastními nebo vybranými zajímavými úvahami, které by nám pomohly v synodálním sdílení při našich měsíčních setkáních. Ostatně stejně jako tomu v poslední době bývá a jak se nám to více či méně líbí a daří.

Všechna témata by mohla být vedena v duchu tohoto úryvku:

„Řekl jim (farizeům) podobenství: „Nikdo neutrhne kus látky z nového šatu a nezalátá jím starý šat; jinak bude mít díru v novém a ke starému se záplata z nového nehodí. A nikdo nedává mladé víno do starých měchů; jinak mladé víno roztrhne měchy, samo vyteče a měchy přijdou nazmar. Nové víno se musí dát do nových měchů. Kdo se napije starého, nechce nové; řekne: „Staré je lepší.““ (L 5,36–39)

Vzpomeňme, že i Don Bosko při hledání cest, jak oslovit mladé lidi té doby, narazil na nepochopení tehdejších reprezentantů starých, osvědčených metod. Vezměme v úvahu, jak rychle a zásadně se mění „látky“, z níž je tvořena mladá generace dnes. Vždyť ani vlastním dětem není moudré sdělovat naše osobní zkušenosti s vírou stejným způsobem, jako byla víra předávána nám. Jako velmi důležité nám přišlo, že Ježíš v tomto podobenství nehodnotí, který způsob je lepší a který

horší. Jen říká: „**Dobře, chcete se postit, tak se postěte. Žijte to, čemu věříte, že je dobře. Nechte však ty, kteří to chtějí dělat jinak, aby to dělali jinak.**“ Tak tomu můžeme rozumět i my. Osobně mi to přijde perfektní poselství a ano, i rada pro nás, jak přemýšlet o naší současnosti a budoucnosti. Zkusme tedy o těch navrhovaných, a třeba i o jiných tématech rozvažovat v našich společenstvích tak, jak nám Ježíš radí. Jelikož naše současnost i budoucnost na nás klade i zcela reálné požadavky, myslím, že by bylo dobře se naučit nejen sdílet a rozvažovat, ale také nést spoluodpovědnost za konkrétní rozhodování. Možná, že tím, co by nám mohlo pomoci, je i učit se vybírat z nabídnutých myšlenek to, co vidíme momentálně jako nejdůležitější.

Měli bychom se shodnout, že tyto myšlenky nabídneme ostatním v sekci „Sdílíme se“ jako to, na čem jsme se shodli. Jako výsledek našeho **synodálního sdílení** a rozlišování. Samozřejmě, že ani ostatní postřehy nebo myšlenky není třeba zatratit, ať klidně zazní třeba jako menšinové, možná přijde i jejich čas. Prosím o toleranci a pochopení vás všech, hlavně radek. Určitě nejde o žádný geniální nebo závazný FP. Jde o nabídku ke hledání společné cesty, jde o doprovod a podporu pro nás a znamení naší společné spirituality a lidského přátelství. Uvažujte tedy prosím o tomto FP s Láskou, Radostí a synodálně!

Veliké poděkování za grafickou úpravu a poslední redakci našemu delegátovi P. M. Martinkovi!

» ZDENĚK MRÁZEK

chat Ducha Svatého? Můžeme každý den brát do svých rukou kříž spolu s Ježíšem Kristem a pracovat na obrušování svých ostrých hran? Mohu otvírat své srdce milosrdnému a milujícímu Pánu a odevzdávat sebe sama do jeho náruče?

OTÁZKY K OSOBNÍMU ZAMYŠLENÍ

- Kdy naposledy jsem ocenil službu, obětavé chování svých bratrů a sester ve společenství?
- Kdy naposledy jsem osobně poděkoval svému knězi, za dnešní nelehkou službu a nabídl se, že mu s něčím konkrétním pomohu?
- Kdy naposledy jsem řekl všem svým nejbližším, že je mám rád?
- Kdy naposledy jsem přál svým nepřátelům, těm, kteří mi nejsou sympatičtí Boží pokoj do srdce?
- Kdy naposledy jsem opravdově odevzdal ze svých dlaní Ježíšovi své srdce, plné radostí i bolestí?
- Kdy naposledy jsem si uvědomil, že mě Bůh miluje, utváří, formuje a přitom mi ponechává svobodu?
- Je Bůh mojí celoživotní nadějí?

OTÁZKY K DISKUSI VE SPOLEČENSTVÍ

- Jak biblický text či zamyšlení vidím já, jak to vidí ostatní ve společenství?

PRAKTICKÁ ČINNOST

Na papír napiš pár předsevzetí, které se pokusíš splnit do dalšího setkání.

9. téma: Moje otevřenost pro Boží věci a pro církev

» LENKA JAŠKOVÁ

 Text Písma: L 19, 41-44 (překlad 21. století)

Když dorazil na hřeben a uviděl město, rozplakal se nad ním: „Ó kdybys poznalo aspoň v tento svůj den, co by ti přineslo pokoj! Teď je to ale tvým očím skryto. Přijdou na tebe dny, kdy tě tví nepřátelé obklíčí valem a oblehnou tě. Sevřou tě ze všech stran a srovnají tě se zemí, i tvé děti v tobě. Nenechají v tobě kámen na kameni, protože jsi nepoznalo čas svého navštívení.“

K ZAMYŠLENÍ

Ježíš pláče, pláče nad městem Jeruzalémem. On ví, že se blíží vyvrcholení jeho cesty, ví že to nebude lehké, jednoduché, že to bude bolet nejen Jeho, ale i jeho blízké...

Poznáme, kdy se Bůh k nám sklání, kdy je blízko našeho srdce, kdy jedná? Jak se očišťujeme, abychom dobře vnímali vanutí Ducha svatého? Nebo se spíše zahlcujeme, všim, co nás obklopuje? Dopřáváme očím monitory, uším hluk, ústům rychlá slova bez rozmyslu, čichu zápach hříchu, hmatu dotyk moci a pohrdání, a srdci své sobectví a povrchnost...?

Co tedy vede k Pokoji, abychom se mohli vyhnout „nářku“ který je uveden v textu Písma – nepřátelství, odcizení, obklíčení a sevření hříchem, rozvrácení vztahů, rozbourání propojenosti (náklonu) k Bohu?

Co dělat, abychom mohli žít aktivně v Božím pokoji – smíření – spokojení – milování – požehnání? Můžeme otevřít oči a pravidelně hledět na Hospodina? Můžeme v tichosti naslouchat slovům Písma, nebo si Bibli nahlas předčítat? Můžeme často vcházet do božího chrámu a dý-

Téma 1: Magnifikat

» VLAŽKA KAPOUNKOVÁ

 Text Písma: L 1,46-56

Maria na to řekla:

*„Velebí má duše Hospodina
a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli
neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici.
Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení,
že mi učinil veliké věci ten, který je mocný,
jeho jméno je svaté
a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení
k těm, kdo se ho bojí.
Mocně zasáhl svým ramenem,
rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně.
Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil,
hladové nasýtil dobrými věcmi
a bohaté propustil s prázdnou,
ujal se svého služebníka Izraele,
pamatoval na své milosrdenství,
jak slíbil našim předkům
Abrahámovi a jeho potomkům navěky.“
Maria pak u ní zůstala asi tři měsíce a potom se vrátila domů.*

K ZAMYŠLENÍ

Nevím jak vy, ale já se na kantik Panny Marie při nešporách vždycky moc těším. Přenáší nás do chvil, kdy Maria přichází k Alžbětě, plná víry, naděje a potřeby sdílet se s někým, komu důvěřuje.

Její chvalozpěv je klíčem k pochopení Božího království, které je jiné než lidské, je vyjádřením hluboké vděčnosti a pokory. V těch slovech zní hluboké pravdy o Boží moci a spravedlnosti. Bůh neupřednostňuje mocné a bohaté, ale obrací hodnoty a hodnotí srdce člověka. Povýšení ponížených a sesazení pyšných ukazuje, že Boží spravedlnost je skutečná a pravdivá a že Jeho moc je síla lásky a milosrdenství. Bůh nás zve k tomu, abychom uvěřili, že může proměnit naše slabosti v sílu, naše ponížení v povýšení. Stejně jako Maria i my můžeme vyzpívat chválu za veliké věci, které se dějí v našich životech a nasměrovávají nás do budoucnosti, i když to někdy bolí...

Může se stát, že někdy zapomeneme na pokoru a Bůh nás nechá projít těžkým životním obdobím. Tříbí nás jako zlato. A to bolí. Ale když mu pootevřeme svoje srdce, vrátí nám vše, často i víc, než očekáváme. Mění náš pohled na život, na svět a vše v něm...

OTÁZKY

- Jak přijímám „poražení mocných a povýšení ponížených“ v salesiánské rodině, v církvi, ve společnosti, ve vlastním životě, v rodině?
- Mohu nabídnout ke sdílení nějaký příklad, který by druhé povzbudil?

MODLITBA

*Pane, chceme se nechat Marií inspirovat k větší víře,
pokoře a důvěře v Tvoji moc,
která je schopná dělat zázraky, sjednocovat,
povýšit nás z našich slabostí
a dát nám skutečnou radost a pokoj.*

Hledejme Boží království v každodenních maličkostech, v tom, jak se chováme ke svým blízkým doma, ke kolegům v práci, k podřízeným, k lidem ve frontě u přepážky na poště, v přeplněném autobuse. Uvědomujme si, že Boží království je něco, co je stále s námi, mezi námi, pokud mu otevřeme své srdce.

OTÁZKY

- Jak hledám a rozpoznávám Boží přítomnost v každodenním životě?
- Může můj život a mé postoje svědčit ostatním o přítomnosti Božího království

MODLITBA

*Bože, Otče plný lásky, děkujeme Ti,
že Tvé království již přichází mezi nás – v Ježíši Kristu,
v jeho slově, v eucharistii i v pomoci bližnímu.
Otevři naše oči, abychom rozpoznali Tvé království
v každém člověku, v utrpení i v radosti, v tichu
i v setkáních s druhými.*

*Dej nám prosíme Ducha Svatého,
ať nás naplňuje moudrost, síla a milosrdenství.
Proměň naše srdce, aby byla domovem spravedlnosti
a pokoje, dej nám odvahu milovat nepřátele,
odpouštět urážky a sloužit těm, kdo jsou opomíjeni.
Učiň nás nástroji Tvého pokoje, abychom svými činy i slovy
zvěstovali blízkost Tvého království.*

Amen

tost“ sobeckého jednání a dobrovolně se takových forem jednání zřekli. Jistě to nebylo vždy snadné. Každý z nás má větší či menší sklony k egoismu a někdy se ho drží zuby nehty – je nám drahé to, co je „naše“ a co nám třeba i dává pocit, že jsme nějak nad druhými – ať jsou to věci, které se dají koupit za peníze, nebo naše znalosti a dovednosti či naše společenské postavení nebo prestiž. Toto dobrovolné vzdávání se vlastní nadřazenosti a pýchy můžeme označit slovem pokoření. Pokořit se znamená uvědomit si, co je ve mně „jedovatého“ pro mezilidské vztahy a dobrovolně se toho vzdávat. Je to první krok na cestě do Božího království. Tím druhým je přijetí a šíření něčeho zcela jiného, než bylo to, co v nás od narození prostě je.

Jde o to chápat druhého člověka jako dar, vzácný dar. Můžeme si ho představit jako vzácnou rostlinu. A podle toho se i k němu chovat. Nejen si ho vážit, ale také o něj pečovat. Starat se o něj. Pomáhat mu, aby se stal člověkem – takovým, jakým by mohl a snad i měl být. Radovat se z toho, když se mu to podaří, když se projeví jako „Člověk“. Tak nějak prožíváme projev člověka, kterým projde paprsek Boží lásky – a je to zdroj radosti a naděje. A tato radost vytváří Boží království, v nás, mezi námi, i kolem nás.

Ježíš mění představy o viditelném, politickém nebo triumfálním příchodu Božího království. Zároveň varuje, že příchod Božího království na konci časů bude **náhlý a neočekávaný**, jako potopa nebo zkáza Sodomy. Ale všem připomíná, že **království je již přítomné** – v Ježíši a ve věřících.

Don Bosko v jednom ze svých dopisů napsal: „Je to jako když v srdci člověka roste láska, spravedlnost a pokoj. Tyto hodnoty se nemusí nutně ukazovat na první pohled, ale jsou přítomny v našem jednání, v naší víře a v tom, jak žijeme každý den. Boží království je tedy mezi vámi – je to dar, který je přítomen tam, kde se lidé snaží žít podle Božích přikázání a milovat se navzájem.“

Když se snažíme být dobří a spravedliví, když pomáháme ostatním a děláme dobré skutky, tak v těchto maličkostech se ukazuje království Boží. Není třeba čekat na nějaké velké zjevení nebo zázrak, protože Boží království je již přítomno v našem srdci a v našem jednání. I my můžeme být jeho součástí, když žijeme s vírou, nadějí a láskou.

*Ať nás Duch Svatý vede k tomu,
abychom svědčili o Bohu,
který i v našem životě mocně zasahuje svým ramenem
a který je milosrdný k těm, kdo ho hledají
s pokorou a nadějí.
Amen*

Téma 2: Pokušení na poušti

» JANA MACHÁČKOVÁ

 Text Písma: L 4,1-13

Plný Ducha svatého vrátil se Ježíš od Jordánu; Duch ho vodil po poušti čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. V těch dnech nic nejedl, a když se skončily, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať je z něho chléb.“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: Člověk nebude živ jenom chlebem.“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království země a řekl: „Tobě dám všechnu moc i slávu těch království, poněvadž mě je dána, a komu chce, tomu ji dám: Budeš-li se mi klanět, bude to všechno tvé.“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: Budeš se klanět Hospodinu, Bohu svému, a jeho jediného uctívat.“ Pak ho ďábel přivedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrcholek chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů; vždyť je psáno, andělům svým dá o tobě příkaz, aby tě ochránili a, na ruce tě vezmou, abys nenarazil nohou svou na kámen.“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: nebudeš pokoušet Hospodina Boha svého.“ Když ďábel skončil všechna pokušení, odešel od něho až do dané chvíle.

K ZAMYŠLENÍ

Kdy jsme plni Ducha svatého? Tehdy, když se zcela odevzdáváme Bohu a dovolujeme mu, aby On vstupoval do situací našeho života, vytváříme s Ním důvěrný vztah založený na závislosti na Něm. Aby se nám to dařilo, doporučuji duchovní otcové vstupovat symbolicky do pouš-

Téma 8: Boží království je mezi námi

» STANDA VĚTROVSKÝ

 Text Písma: L 17, 20-21

Když se ho farizeové zeptali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Boží království nepřichází tak, že by se to dalo pozorovat. Ani se nedá říci: , Hle, tady je!' nebo , tam je!' Neboť Boží království je mezi vámi.“

K ZAMYŠLENÍ

Jistý pastor položil několika lidem otázku, jaké to bude až přijde Boží království.

Jeden chlapec odpověděl, že to bude asi tak jako když se k naší zemi přiblížila kometa. Prostě přiletí to z vesmíru, dosedne to na zem a udělá to na zemi pořádek.

Starší člověk mu řekl: „Vstane někdo, kdo bude mít tu moc, a ujme se vlády nad světem. V některém státě začne a bude své panství dále rozšiřovat.“ A opět v jeho odpovědi zaznělo: „A udělá na světě pořádek.“

Malé děvčátko řeklo: „Budou Vánoce a narodí se Kristus Pán v Betlémě a my mu půjdeme zazpívat.“

Můžeme říci, že z lidského hlediska je království množství či společenství lidí, kteří spolu přicházejí do styku. Hovoří spolu, jednají spolu, dostávají se ale i do problémů, sporů a konfliktů – a ty nějakým způsobem řeší. Panují v něm určité vzájemné vztahy. Jsou skupiny lidí, kteří se mezi sebou navzájem hádají, uráží se, perou, někdy i zraňují a zabíjí. Řekneme, že v takové skupině lidí je špatná atmosféra – a nemyslíme tím kvalitu ovzduší.

Království Boží je pravým opakem. Je tam, kde lidé poznali „jedova-

MODLITBA

Dobrý Ježíši, pomoz nám, ať slyšíme, k čemu nás voláš a zveš.

Dej, ať máme otevřené oči i uši pro potřeby bližních.

*Dej, ať si v naší salesiánské rodině dokážeme vzájemně
pomáhat, podporovat se a povzbuzovat v modlitbě*

i v činnosti.

Amen

tě. Prostoru, kde se vědomě snažíme odpoutat od okolního světa (povinností, vztahů, zábavy...), zůstáváme jen sami se sebou a s Bohem. Do tohoto prostoru však stupuje kromě Boha i ďábel a pokouší nás.

Jsme pokoušeni tím, abychom si zajistili ráj již zde na Zemi, utišili svůj hlad po Bohu. Tento hlad však může plně utišit jen Bůh. Boží nepřítel nám však nalhává, že ho můžeme utišit sami. Pokouší nás abychom brali svůj život do vlastních rukou, což často znamená, že své Boží synovství žijeme jinak, než pro nás naplánoval Bůh, a okrádáme se o milosti, které pro nás Bůh připravil. Nežijeme ve svobodě dětí Božích, ale v otroctví toho, čím se zajišťujeme, což se projevuje strachem, svázaností a závislostí na tom, čím se zajišťujeme. Ďábel zaměřuje naši pozornost na materiálním zajištění (jídlo, věci, zajištění pohodlí). Ježíš měl moc proměnit kámen v chleba, dávalo by to i smysl, když byl vyhladovělý, ale neudělal to. Protože to po Ném nechtěl Bůh, rozlišil hlas pokušitele.

Ježíš svou reakcí ukazuje, že je potřeba nejprve sytit duši Slovem Božím. A hledat, co je to Slovo pro mě. Nečekat, že mi druzí poradí. Nehledat vůli pro můj život u druhých. Lidé nám mohou radit dobré věci, ale pokud nám to neříká Bůh, je to pokušení. Je třeba se ptát samotného Boha: co je Tvá vůle pro mě? A být Jeho vůli poslušní.

Druhou oblastí pokušení je zajištění si slávy, uznání, moci. Stáváme se pak totiž sami sobě bohy. Ďábel lže tím, že říká, že dává něco, co je jeho, přitom to jeho není. Přivlastňuje si to, co je Boží a manipuluje s tím k získání své vlastní slávy, moci. Pod jeho vlivem můžeme začít pochybovat o smyslu věrné služby v každodennosti, pokud nepřináší úspěch, uznání moc. Ježíš odmítá moc bez Boha, jedině Bohu patří klánění, vždyť od Něho všechno pochází. Máme pracovat jako by všechno záleželo na nás, ale důvěřovat, jako by všechno záleželo na Bohu. Jemu všechno odevzdávat a Jemu za vše děkovat.

Třetí oblastí pokušení je manipulace se slovem Božím. Vybírání si toho, co se mi právě pro můj život hodí, aniž bych se ptal Boha, jestli je to tak pro mě dobře. Jsme povoláni přizpůsobovat se Bohu, a ne k tomu, abychom si Boha brali jako berličku pro naše plány. Ďábel pokrívuje náš pohled na Boha jako na toho, který vše urovná tak, aby to

bylo v souladu s našimi představami. Klade nám před oči Boha laciného, který dělá všechno, protože je všemohoucí.

Ježíš nám ukazuje cestu k Otci důvěrou v Něho (ne v sebe), službou (ne mocí), vírou (ne senzací). Nezapomeňme, že Duch byl stále s Ježíšem a posiloval Ho, a tak to je i s námi.

VLASTNÍ ÚVAHA

Myslím, že jde o to získat vnitřní svobodu nad tím, co by nás mohlo ovládat, pokoušet. Pojďte se zamyslet nad tím, jaké Boží slovo vás ve vašem životě osvobozuje. Zapište si ho a zkuste si ho opakovat ve chvílích, kdy rozpoznáváte, že vás zlý duch pokouší.

Pro mě to je např. slovo „Jsem Bůh Emanuel, Bůh s Tebou. Neboj se. Dívej se na mě, nedávej pozornost emocím, které tě chtějí ovládnout. Nechci, aby nad tebou již měl někdo nějakou moc. Nikomu nepatříš, patříš jen mně. Jsi moje. Nikoho jiného. Nedovolím, aby tě někdo vlastnil.“

OTÁZKY

- Jak vypadá moje poušť? Jak ji vytvářím (např. ticho v tramvaji, pauza mezi úkoly, vnímání Boží přítomnosti během chůze...)? Co mi přináší? Co je pro mě těžké?
- Jak rozpoznávám Boží vůli pro mě?
- S jakými pokušeními bojují dnešní mladí, můžeme jim být na jejich cestě oporou v době zkoušky? Jak?

MODLITBA OTČE NÁŠ

Otče náš...

VLASTNÍ ÚVAHA

Sůl dává chuť, její přiměřené množství činí pokrm lahodným. Je to jednoduchá látka, nenápadná, přesto nezbytná pro život. Jak moc je důležitá si často uvědomíme, až když chybí. Její nedostatek způsobí nejen to, že jídlo je mdlé, ale může vést až k závažným zdravotním komplikacím. Když ji přidáme do jídla, není vidět, sama nevoní, jen dává vyniknout chuti a vůni celého pokrmu. Možná je to dobrý příměr pro naše působení v dnešním světě. Není potřeba se příliš zviditelňovat a vykřikovat náboženská hesla, ale tam, kde působíme, jednoduše a přirozeně vnášet přátelství, porozumění, soucit, naději, blízkost – ochucovat a provoňovat láskou. Pokud nám toto chybí, jsme „neslaní“.

K ochucení stačí jen trochu soli, přesolený pokrm je nepoživatelný. Ten, komu ho podáme, ho vyplivne při prvním soustu. To se nám stane, když budeme druhým necitlivě a nepřiměřeně vnucovat náboženské poučky, svoje pravdy, názory, svoji víru... Sůl používáme také ke konzervaci, když chceme, aby se nám pokrm nezkazil, to je jistě dobré a důležité. Nelze však solí konzervovat cokoli, a navíc se běžně živíme čerstvou stravou, nikoli konzervami.

Jsme povoláni k tomu, abychom byli solí. Jak nevyčpět? U rodinného stolu bývá jedna slánka, podle potřeby si ji mezi sebou vzájemně předáváme. Stejně tak můžeme spolupracovat a pomáhat si – předávat sůl – i v rámci našich společenství, celé salesiánské rodiny.

A ještě něco – sůl může způsobit hodně bolesti, když se sype do rány. Těm, kdo jakkoli trpí, někdy pomůžeme víc tichou účastí a blízkostí než chytrými radami a spoustou slov, která ránu jitrí.

OTÁZKY

- Co je naší solí? Osobně, ve společenství, v ASC, v celé salesiánské rodině?
- Co dělat pro to, abychom nevyčpěli? Jak je tomu v rámci našich společenství, celé sal. rodiny?
- Umíme si předávat sůl?

Téma 7: Dobrá je sůl

» DÁŠA BERÁNKOVÁ

 Text Písma: L 14, 34–35

„Dobrá je sůl. Jestliže však i sůl pozbude chuti, co jí dodá slanosti? Nehodí se na pole ani na hnojiště: vyhodí se ven. Kdo má uši k slyšení, slyš.“

K ZAMYŠLENÍ (O marné a nemarné víře s. 276, 277)

P. V. Mně se zdá, že ta kapitola se zde uzavírá s jakýmsi pohledem zpět, především s ohledem na ty soudící farizeje. Podle mě jsou právě oni ta alternativa, ta sůl, která pozbyla slanosti. Farizeus může být nemírně poctivý, vroucí věřící, vlastně jakýsi výkvět společnosti, a přeci se může propadnout do formalismu nebo sudičství. Nebo pokud patří mezi přátele toho pána, co pořádal hostinu, ohrožuje ho konzum nebo pečování – a ani si to neuvědomí. Vždycky je něco, co ho může oddělit od toho důležitého. Mohou to být i ty matky, otcové, ženy, děti, bratři, sestry, budování sebe. Vlastně jsou to všechno dobré věci. Jenomže se nějak stane, že se kvůli nim člověk zpronevěří smyslu vlastního života, že ztratí slanost. Pak postupně hořkne a stává se žlučovitým. Život ztratí nějaký rozměr, který mu dával smysl. Nevím, zda bych byl schopen to rozpoznat u sebe samého, kdyby se můj život kamsi překlopil a já jsem ztratil slanost. Co myslíš? Je to nějak poznatelné?

L. H. Já myslím, že naše okolí nám přece dává zpětnou vazbu. Sami vidíme, zda se kolem nás něco děje, zda neseme ovoce, kterého je třeba, nebo zda to kolem nás nějak uvadá.

MODLITBA KE SV. ARCHANDĚLU MICHAELU

*Svatý Michaeli, archanděli,
braň nás v boji proti zlobě a úkladům ďáblovým.
Kníže nebeského vojska,
svrhni božskou mocí do pekelné propasti
satana a zlé duchy, kteří usilují o zkázu duší.
Amen*

Téma 3: Farizeové a uzdravení

» PETR JANKŮJ

 Text Písma: L 13, 10–17

*V sobotu učil v jedné synagoze. Byla tam žena, která byla stíže-
na nemocí už osmnáct let: byla úplně sehnutá a nemohla se vůbec
napřímít. Když ji Ježíš spatřil, zavolal ji a řekl: „Ženo, jsi zproštěna
své nemocí“; a vložil na ni ruce. Ona se ihned vzpřímila a velebila
Boha. Avšak představený synagogy, pobouřen tím, že Ježíš uzdra-
vuje v den sobotní, řekl zástupu: „Je šest dní, kdy se má pracovat;
v těch tedy přicházejte, abyste byli uzdravováni, a ne v den sobot-
ní.“ Na to Pán odpověděl: „Pokrytci! Neodvazuje každý z vás svého
vola nebo osla od žlabu a nevede ho napájet? A tato žena, dcera
Abrahamova, kterou držel satan spoutanou po osmnáct let, ne-
měla být vysvobozena z těchto pout v den sobotní?“ Všichni jeho
protivníci byli zahanbeni, ale zástup se radoval ze všech slavných
skutků.*

K ZAMYŠLENÍ

Evangelista Lukáš nám ukazuje scénu, která by se mohla stát i dnes. Kněz slouží mši, lidé poslouchají, a do středu kostela přichází člověk, který svou vizáží, lehkým zápachem a zmateností naruší bohoslužbu.

Je to obraz člověka, který nese těžké břemeno – dlouhodobé trápe-
ní, osamělost, bezmoc, bolest, možná i opovržení druhých. Kolik tak-
ových „shrbených“ lidí potkáváme i my? Kterí pod tlakem práce a výko-
nu, pod tíhou dluhů, starostí o rodinu, neustálých povinností, při ztrátě
vlastního Já (duše), zlomení různými závislostmi, úzkostmi, strachy,
protože jim někdo celý život opakoval: nemáš na to, to nedokážeš,

VLASTNÍ ÚVAHA

Boží království je mezi námi. Bůh neustále působí, jeho tvůrčí síla se neustále projevuje. Celá příroda je toho důkazem. Jedině člověk však může být Božím nástrojem vědomě, z vlastního rozhodnutí.

Bůh působí v životě každého člověka: každý z nás může být seme-
nem, které vyrůstá a vytváří nový květ, nový plod, nový strom.

Bůh působí v dějinách lidské společnosti: i ve světě, který je zmítán válkami, klimatickou hrozbou, krizí demokracie apod., může z malého semene lásky a pravdy vyrůst velký strom Božího království.

Bůh působí v církvi: papež František do ní zasal semeno reformy, obnovy zevnitř, která může proměnit i působení církve navenek. Každý křesťan může přispět k tomu, aby toto semeno přineslo plody.

OTÁZKY

- Jaké semeno potřebuje náš svět?
- Co můžu udělat pro to, aby zapustilo kořeny, rostlo a vytvářelo Boží království?

MODLITBA

*Pane Ježíši Kriste, každý z nás rozsévá semena Božího
království. Pomož nám, abychom to nevzdávali,
když vítr semeno rozfouká nebo nepřítel rozmetá.
A posílej svou vláhu, aby se dobro šířilo
a proměňovalo náš svět.*

Amen

Téma 6: O hořčičném zrnku a kvasu

» MICHAEL MARTINEK

 Text Písma: L 13,18–21

Tehdy řekl: „Čemu se podobá Boží království? K čemu ho přirovnám? Je podobné zrnku hořčice, které člověk vzal, hodil je do své zahrady a vyrostl z něj strom, v jehož větvích se uhnízdili ptáci.“ „K čemu přirovnám Boží království?“ opakoval. „Je podobné kvasu, který žena vzala a zadělala do tří měřic mouky, až nakonec všechno zkvasilo.“

K ZAMYŠLENÍ (O marné a nemarné víře s. 255)

L. H.: Co je Boží království? O jeho tajemství se dá hovořit jen v podobnostech, přímo to vyjádřit nelze. Ježíš k tomu používá příklady z přírody. Líbí se mi tajemství, které v přírodě vnímá. Je-li příroda schopna být metaforou království Božího, pak jako by byla jeho součástí, jako když autor žalmu 104 řekne o Bohu „halíš se světlem jako pláštěm“. Světlo je plášť Boha, které ho zjevuje i skrývá, stejně jako dynamika velkého stromu vyrostlého z malého semínka zjevuje i skrývá dynamiku království Božího. I tiše stojící strom mohu vnímat jako projev království Božího. Svět je projevem reality Boží. Ona sama je očím neviditelná a rozumem nepostižitelná, ale jsou viditelné její plody.

P. V.: A funguje to i ve společnosti. Boží království je vlastně jakékoli skutečné dobro, které se koná, byť by bylo malinké. A třeba o něm nikdo neví. Ta dobrota se pak skládá nějak k sobě a díky tomu se život dá žít. Kdyby tomu tak nebylo, na světě by se nedalo existovat.

z tebe v životě nic pořádného nebude, jsi „budižkničemu“, už nedokážeš zvednout hlavu, aby se nadechl!

Přitom by stačilo vystoupit ze své komfortní zóny, zvednout se před plným kostelem lidí, přijít a vzít člověka za ruku a klidným a láskyplným hlasem ho oslovit, uklidnit a nabídnout mu svoji pomoc.

Bůh se neptá, zda je „správný den, okamžik“, ale zda je správné pomoci. Láska se neodkládá na zítřka.

A to je výzva pro nás. Jak často hledíme na lidi jen optikou „pravidel“, „zásluh“ nebo „načasování“. Možná se i nám zdá, že není vhodná chvíle, že to není naše povinnost, že to neodpovídá našim zvyklostem. Ježíš však boří tuto logiku. **Tam, kde jde o člověka, o jeho svobodu a život, tam není nikdy nevhodná chvíle.**

Pár otázek pro každého z nás, na které si upřímně odpovíme před zrcadlem:

- Vidím lidi kolem sebe, kteří jsou „shrbení“ – a jsem ochoten k nim přistoupit?
- Co mě někdy brzdí v projevení soucitu – obava z reakcí druhých, strach z vybočení, strach z odmítnutí, pohodlnost?
- Jaké mé „zákony“ a „řády“ mě brání jednat s láskou? Je to moje pracovní rutina, společenské konvence, nebo vlastní pýcha?
- A nakonec: co mě samotného ohýbá a co potřebuji, abych se narovnal a nadechl?

Ježíš nás zve, abychom byli těmi, kdo pomáhají lidem znovu se narovnat. Nejen slovem, ale pohledem, gestem, blízkostí, konkrétním skutkem. V době, kdy tolik lidí žije v „shrbení“, je toto evangelium výzvou, abychom se stali nástroji uzdravení – i kdyby to znamenalo narušit naše pořádky a zvyky. **Protože Boží řád není v zákazu, ale v životě a lásce.**

Farizeové byli jedním z teologických, sociálních a politických názorových proudů antického judaismu (židovští učenci), kteří vznikli v polovině 2. stol. př. n. l., zaměřovali se na výklad Zákona a důsledné dodržování Tóry. Pojmenování „oddělení“ (perušim) vyjadřuje jejich oddělenost pro náboženský úkol. V dnešní době se stali synonymem pro pokrytce.

OTÁZKY

- Jak často i dnes dáváme přednost „pravidlům a předsudkům“ před konkrétní pomocí člověku v nouzi – a kde v našem světě vítězí litera zákona nad milosrdenstvím?
- Kde dnes vnímáme podobné pokrytectví jako u představeného synagogy – když se někomu nelíbí dobro, protože narušuje jeho řád či moc?
- Jak bychom reagovali, kdyby Ježíš dnes uzdravoval, osvobozoval lidi „pro nás nepřijatelné“ – třeba mimo rámec naší církve, instituce nebo očekávání?

MODLITBA

Pane Ježíši,

Ty vidíš ty, které druzí přehlížejí.

Ty se skláníš k těm, kdo nesou dlouhá léta těžká břemena.

Ty dáváš sílu postavit se zpříma a hledět vzhůru.

*Dej, ať máme oči otevřené pro „shrbené“ v našem okolí –
pro unavené, zlomené, ztracené.*

*Dej nám odvahu dát přednost člověku před pravidlem,
soucitu před pohodlností, lásce před zvykem.*

*A když jsme to my, kdo je ohnut tíhou,
dotkni se nás svou rukou a zvedni nás,
abychom žili svobodně a s radostí Tě velebili.*

Amen.

OTÁZKY

- Máme, měli jsme v rodině nějaká vlastní pravidla? Proč byla zavedena? Osvědčila se?
- Museli jsme někdy „přestoupit“ Boží přikázání ve prospěch lásky k bližnímu? Jak jsme to vnímali?
- Které tradice v církvi považujeme sami za sebe za důležité? Proč?
- Dokážeme odlišit Boží přikázání od tradice? Napadá nás příklad, kdy jsme narazili na to, že jsme něco dodržovali a vlastně ani nevěděli proč?
- Kterou tradici v církvi považujeme za adeptku na změnu? Jaká to nese úskalí?

MODLITBA

*Pane Ježíši, ty jsi vždy vycházel člověku vstříc
a projevovat jsi mu lásku navzdory předpisům.*

*Nauč nás posuzovat situace přes filtr srdce,
vidět napřed potřebu konkrétního člověka a zákony
a tradice jako vodítko k rozhodování,
ne jako pouta, kterými svážeme druhé i sebe.
Dej nám svého Ducha, abychom viděli místa,
která potřebují změnit, a měli odvahu vykročit
na nové cesty.*

Amen

(čas oběda, čas na modlitbu...). Všechna tato pravidla byla vytvořena, aby člověka chránila, aby vymezovala hranice našeho chování. Nad tím vším však jsou pravidla, která dal sám Bůh – Desatero. Deset vět, do kterých je stručně shrnuto všechno, co může člověk v životě řešit, v čem potřebuje „podepřít“ při svém rozhodování. Pro farizeje byl tento zákon natolik posvátný, že jim začal unikat důvod jeho existence – láska k člověku. Ježíš si dovolil zákon překročit, a to dokonce veřejně. Strážce zákona to rozčílilo natolik, že byli „vzteky bez sebe“, jak jsme četli v úryvku.

Zapomněli na to, že zákon je tu pro člověka, že Hospodin dal Mojžíšovi tato pravidla, aby mu pomohl, aby ho chránil, vedl... Tím prvotním motivem byla starost o člověka, láska ke stvoření, nikoliv kolonky SPL-NIL – NESPLNIL. Farizejové nebyli ochotni přemýšlet o tom, proč Ježíš porušil posvátný zákon, proč si dovolil jít „přes čáru“. Viděli zákon, nikoliv člověka.

My se taky někdy ocitáme v situacích, kdy někdo poruší daná pravidla. Velmi dobře si to uvědomujeme, když se to stane druhému člověku, trochu hůře u sebe. Snadno takový skutek popíšeme jako špatný a basta. Zapomínáme se dívat dál, na to, co k tomu vedlo. Opravdu byl ten předjíždějící řidič „čuně“, které překročilo povolenou rychlost? Co když to byl táta, který vezl do nemocnice dítě v bolestech? Možná bychom sami našli víc takových situací, kdy jsme vzteky bez sebe, protože někdo překročil pomyslnou čáru, a přitom by stačilo se zastavit, zamyslet se, ptát se... Sami sebe obhájit umíme, „vykecat se z toho“... Proč to neuděláme i u druhých?

I v církvi máme kromě Desatera nějaká další pravidla. Často jsou vytvořena tradicí, která se osvědčila a přinášela dobré ovoce. V současné době ale nazrává čas znovu se na tato pravidla podívat a zhodnotit, zda ještě pořád slouží lásce k člověku. Zda člověka naopak neškrtá, nedusí, zda opravdu napomáhají jeho duchovnímu růstu. Tradice, která už vyčpěla, která odrazuje a někdy i pohoršuje, volá po změně. Někdy může jít o změnu drobnou, jindy o radikální řez – zrušení tradice. Samozřejmě to vyžaduje opatrnost a ohleduplnost, každý to máme jinak. Ale pokud máme být pro svět přitažliví, musíme si doma trochu „poklidit“.

Téma 4: Povolání Matouše

» JIRKA GERMAN

Text Písma: L 5,27–32

Pak vyšel a spatřil celníka jménem Levi, jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou.“ Levi nechal všeho, vstal a šel za ním. A ve svém domě mu připravil velikou hostinu. Bylo tam množství celníků a jiných, kteří s ním stolovali. Ale farizeové a jejich zákoníci reptali a řekli jeho učedníkům: „Jak to, že jíte s celníky a hříšníky?“ Ježíš jim odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšníky.“

K ZAMYŠLENÍ

Lévi – jeho židovské jméno odkazuje na kmen jednoho z dvanácti synů Jáкова – Izraele. Tento kmen byl vybrán, aby se ujal kněžské služby.

Nevíme, proč Lévi kolaboval s Římany, možná byl zaslepen penězi. Nejspíš ho ale hryzalo svědomí, jen z toho neuměl vystoupit. Proto na Ježíšovu stručnou výzvu „Pojď za mnou“ nezaváhal ani na okamžik, vstal a šel za ním. Asi se mu dost ulevilo. Pak si pravděpodobně změnil jméno a začal se nazývat Matouš – „dar od Boha“.

Matouš byl tedy jako zralé ovoce. Stačilo lehounce ťuknout a spadl do dobrotivé náruče Ježíšovy.

Matouš byl jako dřevo hozené do žhavých uhlíků, které dlouho nechce chytit. Ale stačí škrtnout sirkou a oheň se ve vteřině rozhoří plnou silou.

Matouš byl jako špinavé prádlo namočené ve vodě, které ale potře-

buje kapičku mýdla, jež sníží povrchové napětí vody, a špína se prádla hned pustí.

Matouš byl jako malé dítě, které, ač velmi unavené, nemůže usnout. Ale stačí vlídné slovo maminky čtoucí pohádku a dítě usne s pocitem bezpečí během její první věty.

Je to dar, když nám Ježíš řekne „Pojď za mnou“. Ale pokud nejsme disponováni, není snadné vstát, všeho nechat a opravdu za ním jít. Těžko se trhá nezralé ovoce. Těžko zapálit hromadu dřeva pouhým škrtnutím sarkou, pokud dřevo nemá zápalnou teplotu. Těžko vyprat prádlo jenom kapkou mýdla, pokud prádlo není namočené. Těžko uspat pohádkou dítě, které není unavené.

Tu potřebnou dispozici nezískáme konáním dobrých skutků, ani chozením do kostela, ani modlitbou růžence třikrát denně. Tu získáme tak, že se přijmeme takoví, jací jsme, a budeme věřit, že nás Ježíš spasí. Že budeme čekat, až nám řekne „Pojď za mnou“. Ježíš je vždy ve správný čas na správném místě. Třeba už stojí za dveřmi a co nevidět na ně zaklepe.

OTÁZKY

- Přijímám se takový, jaký jsem?
- Věřím, že skrze milosrdenství Boží se dostanu do Nebe?
- A když to je tak jednoduché, nebojím se?

MODLITBA

*Dobrotivý Ježíši, prosím tě, abych uvěřil v tvoje milosrdenství,
abys ke mně mohl přijít a říct mi „Pojď za mnou“.*

*Abych potom vstal, všeho nechal
a jako celník Lévi šel za tebou.*

S úlevou a s radostí.

Amen.

Téma 5: Pánem nad sobotou „Zákon má sloužit lásce k bližnímu“

» PAVLA ČANDRLOVÁ

Text Písma: L 6, 1–11

V sobotu se přihodilo, že procházel obilným polem. Jeho učedníci trhali klasy, rukama je mnuli a jedli. Někteří z farizeů jim ale řekli: „Jak to, že děláte, co se v sobotu nesmí?“ Ježíš jim odpověděl: „Copak jste nečetli, co udělal David, když měl se svými muži hlad? Jak vešel do Božího domu a vzal posvátné chleby předložené, které nesmí jíst nikdo kromě samotných kněží, a jedl a dal i svým mužům?“ Potom dodal: „Syn člověka je pánem i nad sobotou.“ V jinou sobotu pak vešel do synagogy a učil. Byl tu jeden člověk s ochrnutou pravou rukou. Znalci Písma a farizeové dávali pozor, zda Ježíš bude v sobotu uzdravovat, aby ho měli za co obžalovat. On ale znal jejich myšlenky, a tak tomu muži s uschlou rukou řekl: „Vstaň a postav se doprostřed.“ Vstal tedy a postavil se tam. „Na něco se vás zeptám,“ řekl jim Ježíš. „Smí se v sobotu konat dobro, nebo zlo? Zachránit život, nebo zničit?“ Potom se po nich všech rozhlédl a řekl tomu člověku: „Natáhni ruku.“ A když to udělal, jeho ruka byla uzdravená. Vztekly bez sebe se tedy začali domlouvat, co s Ježíšem provést.

K ZAMYŠLENÍ

Každé lidské společenství má nějaká svá pravidla. Ústavu, pravidla silničního provozu, školní řád... Možná máme i svá vlastní v rodině